

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Policie České republiky Policejní prezidium ČR**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 26. 10. 2005, č. j. PPR-296/K-PK-2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2009, č. j. 7 Ca 4/2006 – 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 26. 10. 2005, č. j. PPR-296/K-PK-2005, kterým bylo podle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, (správní řád), zamítnuto jako nepřipustné jeho odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí Policejního prezidia ČR o neposkytnutí informací.

Stěžovatel kasační stížnost opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V první řadě polemizuje s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2009, č. j. 2 As 56/2008 - 59, jímž bylo částečně vyhověno jeho předchozí kasační stížnosti v téže věci. Stěžovatel nesouhlasí se závěry zdejšího soudu ohledně jeho námitky, že mu byla doručena pouze fotokopie a nikoliv stejnopis originálu rozhodnutí policejního prezidenta. Nejvyšší správní soud se, dle jeho názoru, v této otázce odklonil od dřívější judikatury, aniž by ovšem tento krok dostatečně odůvodnil. K tomu stěžovatel odkazuje na četnou judikaturu Ústavního soudu, z níž vyplývá požadavek na zdrženlivý přístup

obecných soudů ke změnám judikatury a potřeba důkladného odůvodnění takových změn. Podle jeho názoru zdejší soud tomuto požadavku nedostal a nemohl mu tím pádem dostát ani městský soud, jenž byl v dalším řízení vázán jeho právním názorem.

Stěžovatel dále městskému soudu vytýká nesprávné posouzení právní otázky, zda žalovaný plně vyhověl jeho žádosti o poskytnutí informací, nebo zda mu částečně nevyhověl a došlo proto k vydání fiktivního negativního rozhodnutí o odepření poskytnutí některých informací. Jmenovaný zdůrazňuje, že se žádostí podanou dne 20. 9. 2005 domáhal poskytnutí informace o obsahu celé výroční zprávy Policie ČR za rok 2004 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném v době rozhodování, přičemž současně specifikoval, že má poskytnutá informace obsahovat a) počet podaných žádostí o informace, b) počet podaných odvolání proti rozhodnutí, c) opis podstatných částí každého rozsudku soudu, d) výsledky řízení o sankcích za nedodržování tohoto zákona bez uvádění osobních údajů, e) další informace vztahující se k uplatňování tohoto zákona. Kromě toho též požádal o poskytnutí kopie všech informací o činnosti Policie ČR a o poskytování informací Policií ČR v rozsahu podle § 5 odst. 1 písm. a) až g) zákona č. 106/1999 Sb. Tyto informace byly přitom podle § 18 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 106/1999 Sb. povinnou součástí výroční zprávy. Ze skutečnosti, že výroční zpráva, jež byla stěžovateli Policií ČR zaslána, výše uvedené informace neobsahovala, jmenovaný dovozuje, že poskytnuté informace nebyly úplné, a že tedy jeho žádosti bylo vyhověno pouze zčásti. Dovedil-li městský soud, že jeho žádosti bylo vyhověno poskytnutím předmětné výroční zprávy i tehdy, pokud tato zpráva neobsahovala všechny informace, které podle zákona obsahovat má, a jejichž poskytnutí stěžovatel ve své žádosti výslovně požadoval, je takový závěr příliš formalistický a neslučuje se s materiálním nahlížením na právo. V tomto smyslu stěžovatel odkazuje na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, podle níž mají být právní normy vykládány s ohledem na jejich smysl a účel tak, aby jejich následná aplikace vedla ke spravedlivému výsledku. Účelem právní úpravy obsažené v zákoně o svobodném přístupu k informacím je přitom zajištění průhlednosti a veřejné kontroly výkonu veřejné správy prostřednictvím co nejširšího přístupu veřejnosti k informacím.

Stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva na vyjádření ke kasační stížnosti nevyužil.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel má vysokoškolské právnické vzdělání a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

Ze spisu městského soudu a ze správního spisu zdejší soud zjistil následující relevantní skutečnosti.

Dne 20. 9. 2005 podal stěžovatel Policejnímu prezidiu ČR podle § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „zákon č. 106/1999 Sb.“), ve znění účinném do 22. 3. 2006, žádost o poskytnutí informace o obsahu výroční zprávy Policie ČR o poskytování informací za rok 2004 a rovněž o poskytnutí kopie všech informací o činnosti Policie ČR a o poskytování informací Policií ČR podle § 5 odst. 1 písm. a) až g) téhož předpisu. Vzhledem k tomu, že byly požadované informace stěžovateli poskytnuty opožděně, přičemž byly navíc neúplné, dospěl jmenovaný k závěru, že došlo k vydání fiktivního rozhodnutí podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., v příslušném znění, proti němuž podal odvolání. Policejní prezident poukázal na to, že k vydání fiktivního rozhodnutí v daném případě nedošlo, neboť

požadované informace byly stěžovateli poskytnuty dne 5. 10. 2005, kdy byly předány k poštovní přepravě. Policejní prezident se neztotožnil ani s námitkou, že byly poskytnuté informace neúplné, neboť bylo stěžovateli zasláno celé znění jím požadované výroční zprávy.

Žaloba stěžovatele proti shora uvedenému rozhodnutí policejního prezidenta byla zamítnuta již rozsudkem městského soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 7 Ca 4/2006 – 35. Městský soud v tomto rozhodnutí věcně posoudil námitky směřující jednak proti tomu, že byla stěžovateli doručena pouze fotokopie rozhodnutí žalovaného, neobsahující originální podpis oprávněné úřední osoby, a dále proti opožděnému poskytnutí požadované informace. Námitkou, že předmětné žádosti nebylo v části vůbec vyhověno, se městský soud věcně nezabýval, neboť dospěl k závěru, že tato námitka „*míjí podstatu posuzované věci*“. Stěžovatel posléze napadl tento rozsudek kasační stížností a namítal jak nedostatečné vypořádání námitky směřující proti neúplnosti poskytnuté informace, tak i nesprávné právní závěry ohledně otázek, jež byly předmětem meritorního posouzení soudu.

O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 6. 2009, č. j. 2 As 56/2008 – 59. K absenci podpisu oprávněné úřední osoby na vyhotovení rozhodnutí doručeném stěžovateli uvedl, že jde o pouhé formální pochybení, které nevede ke zkrácení stěžovatelových procesních práv ani ke zhoršení jeho celkové právní situace, a předmětné rozhodnutí proto není stiženo natolik zásadní vadou, pro kterou by muselo být soudem zrušeno. K tomuto závěru zdejší soud odkázal na svá dřívější rozhodnutí ze dne 26. 4. 2007, č. j. 2 As 71/2006 – 95, respektive ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 – 54, publ. pod č. 199/2004 Sb. NSS, dostupná na www.nssoud.cz, a na náleží Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2007, sp. zn. I ÚS 1854/07, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>. V otázce, zda byla stěžovateli požadovaná informace poskytnuta včas, soud dospěl na základě rozsudku svého rozšířeného senátu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007 – 84, dostupném na www.nssoud.cz, ke kladnému závěru, neboť žalovaný předmětnou písemnost předal k poštovní přepravě před uplynutím zákonné patnáctidenní lhůty podle § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. ve znění účinném do 22. 3. 2006. Nejvyšší správní soud stěžovateli nicméně přisvědčil v tom, že bylo povinností městského soudu zabývat se rovněž otázkou, zda byla poskytnutá informace úplná, a zda tedy bylo jeho žádosti vyhověno v celém rozsahu. Napadený rozsudek proto zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v dalším řízení dospěl k závěru o nedůvodnosti předmětné žalobní námitky. Vycházel ze skutečnosti, že stěžovatel výslovně požadoval informaci o obsahu celé výroční zprávy o poskytování informací. Zasláním této zprávy bylo jeho žádosti plně vyhověno; na tomto závěru nic nemění skutečnost, že obsah zprávy neodpovídal zákonem stanoveným požadavkům. K částečnému nevyhovění jeho žádosti by došlo například tehdy, byla-li by mu zaslána pouze část zprávy a nikoliv její celé znění, což se však v tomto případě nestalo. Městský soud rovněž nepovažoval za relevantní skutečnost, že stěžovatelova žádost obsahovala vedle požadavku na poskytnutí úplné výroční zprávy též výčet jejích zákonem stanovených náležitostí. Podle názoru městského soudu ostatně správnímu orgánu nepřísluší hodnotit v rámci vyřízení žádosti o poskytnutí informace obsah předmětné výroční zprávy.

Nejvyšší správní soud dále vážil, zda kasační stížnost není nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť jí je napadeno rozhodnutí městského soudu, jímž tento rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Výjimkou z této výluky je situace, kdy je kasační stížností namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, což zde namítáno není. Přesto však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je kasační stížnost v rozsahu námitky směřující proti tomu, že žádosti stěžovatele nebylo plně vyhověno, přípustná. Ve svém předchozím zrušujícím rozsudku ze dne

9. 6. 2009, č. j. 2 As 56/2008 – 59, se totiž zdejší soud touto otázkou věcně nezabýval, neboť ani městský soud ve svém předcházejícím zamítavém rozsudku nepodrobil shodnou žalobní námitku věcnému přezkumu. Zdejší soud proto městskému soudu uložil, aby v dalším řízení posoudil, zda žalovaný plně vyhověl stěžovateli žádosti o poskytnutí informací nebo zda mu zčásti nevyhověl a došlo tak k vydání fiktivního rozhodnutí o odepření poskytnutí některých informací a v návaznosti na to případně z tohoto hlediska posoudil i rozhodnutí žalovaného. Smyslem výluky podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je pouze to, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně nezabýval věcí, v níž již vyslovil právní názor, který byl pro městský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. závazný; taková situace však v tomto případě nenastala. Pokud však jde o námitku, že byla stěžovateli doručena pouze fotokopie rozhodnutí žalovaného, bez originálního podpisu oprávněné úřední osoby, zdejší soud konstatuje, že se jí v řízení o předchozí kasační stížnosti stěžovatele již zabýval. Stěžovatel přitom nyní nenamítá, že by se městský soud v dalším řízení neřídil pro něj závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, ale naopak polemizuje s právními závěry zdejšího soudu vyslovenými v jeho předchozím zrušujícím rozsudku. Tuto stížní námitku je tedy nutno považovat za nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že výroční zpráva, jež mu byla Policií ČR poskytnuta, nesplňovala zákonem stanovené obsahové náležitosti dle § 18 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění účinném do 22. 3. 2006. Jmenovaný přitom ve své žádosti kromě požadavku na poskytnutí informace o obsahu výroční zprávy (tedy fakticky poskytnutí této výroční zprávy jako takové), rovněž uvedl, které konkrétní skutečnosti mají být její součástí. Poskytnutí dle jeho názoru neúplné zprávy pak mělo za následek vydání fiktivního negativního rozhodnutí o odepření poskytnutí části požadovaných informací podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodné době.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné především odlišit dvě roviny dané věci. V první řadě se jedná o otázku, zda lze za částečné nevyhovění žádosti o poskytnutí výroční zprávy považovat situaci, kdy je žadateli poskytnuta informace svým obsahem zcela odpovídající skutečnému obsahu této zprávy, která však plně neodpovídá požadavkům kladeným na ni zákonem. K odepření poskytnutí požadované informace by totiž nepochybně došlo tehdy, pokud by byly žadateli, jenž se podanou žádostí domáhá poskytnutí celého obsahu této zprávy, sděleny pouze některé skutečnosti v ní obsažené, zatímco jiné její části by byly povinným subjektem zamlčeny (k tomu srovnej rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008 – 67, dostupný na www.nssoud.cz). V daném případě však stěžovatel v kasační stížnosti netvrdí, a neučinil tak ostatně ani v žalobě, že by se informace, které mu byly poskytnuty, od skutečného obsahu výroční zprávy jakkoliv lišily. Argumentace stěžovatele směřuje naopak proti nedostatečnému obsahu samotné výroční zprávy. V této otázce však zdejší soud zastává názor shodný s názorem městského soudu, že pokud stěžovatel výslovně požádal o sdělení obsahu výroční zprávy, bylo podle § 4 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do 22. 3. 2006, povinností žalovaného poskytnout mu tuto zprávu v podobě, v jaké byla zpracována a zveřejněna, a nikoliv posuzovat, zda skutečně splňuje všechny zákonné náležitosti.

Stěžovatel však kromě obecného požadavku na poskytnutí informace o celém obsahu předmětné výroční zprávy v žádosti rovněž uvedl, co konkrétně má tato zpráva obsahovat, přičemž tak učinil doslovnou citací § 18 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 106/1999 Sb., v příslušném znění. V kasační stížnosti pak stěžovatel uvádí, že nepožadoval „*jakoukoliv výroční zprávu, nýbrž pouze takovou, která obsahuje výslovně vyjmenované náležitosti*“. K tomu je nutno zdůraznit, že žalovaný nepochybně disponoval toliko jedinou výroční zprávou o poskytování informací

za rok 2004, přičemž nepochybně vycházel z předpokladu, že tato splňuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Pokud tedy stěžovatel požadavek na sdělení obsahu této zprávy konkretizoval pouze rekapitulací těchto náležitostí tak, jak jsou stanoveny zákonem, bylo zcela namístě předpokládat, že bude stěžovatelově žádosti plně vyhověno již poskytnutím kompletní výroční zprávy. Jiný závěr by bylo nutno učinit tehdy, pokud by dotyčný v žádosti vedle požadavku na zaslání úplné výroční zprávy výslovně uvedl, že v případě, pokud tato zpráva neobsahuje všechny předepsané náležitosti dle § 18 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném v rozhodné době, požaduje rovněž samostatné poskytnutí těchto konkrétních informací; takovýto záměr stěžovatele však z jeho žádosti dovodit nelze.

Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedeného dospívá k závěru, že stěžovatel se podanou žádostí domáhal toliko poskytnutí celé výroční zprávy Policie ČR o poskytování informací za rok 2004, jež mu byla žalovaným zaslána. Žalovaný proto stěžovatelově žádosti vyhověl v plném rozsahu.

Městský soud správně posoudil rozhodnou právní otázku a tvrzená kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyla naplněna.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a úspěšnému žalobci náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobci právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu